

KARINE-MARIE AMIOT

POVEȘTI
LA GURA
SOBEI

ILUSTRATII:
JULIE MELLAN

Cuprins

★ Concertul din bibliotecă	5
★ Prima zăpadă	13
★ Surprizele bursucilor	23
★ Crăciunul pentru toți	29
★ Cea mai de preț comoară	39
★ Lecția de tricatat	47
★ Călătoria rândunelelor	55

LBRIS

We know
books

Concertul din bibliotecă

Dragi copii, ce vă voi povesti acum e secret, așa că... nu cumva să suflați vreo vorbă. Într-o noapte rece de iarnă, șoriceii din castel și-au dat întâlnire în bibliotecă.

Au sărit în picioare din pătuțurile lor, așa cum erau, în cămăși de noapte, în timp ce toată lumea dormea și zăpada se așternea în liniște, și-au încălțat papucii și au pornit tropăind ușor spre bibliotecă, având grijă să nu alunece pe parchetul proaspăt ceruit. Cei mai pofticioși au ronțăit o cutie mare cu fursecuri crocante și delicioase. Apoi, fiecare a ales câte o carte, s-a așezat confortabil lângă foc și s-a lăsat purtat în lumea poveștilor.

Deodată, s-a auzit o uşă scârţâind. Fără să stea pe gânduri, şoriceii au rupt-o la fugă ca să se ascundă. Uşa s-a deschis doar cât să lase să intre un motan extrem de serios, cu o coadă foarte, foarte lungă. Păşea încet, în ținuta sa de seară, cu frac, papion și pălărie. Arăta ca un adevărat prinț. Şoriceii nu se puteau opri din tremurat. Unii s-au ascuns în dosul draperiei de catifea roșie, alții între cărțile din bibliotecă, iar ultimul, sub covorul cel pufos. Și ce mustăți mare avea motanul ăsta!

Şoriceii priveau fără să respire, cu ochii închiși. Cu un aer princiar, motanul și-a scos pălăria, s-a așezat tacticos la pian și a deschis o partitură. Apoi lăbuțele sale au început să alerge cu mare îndemânare pe claviatură, în timp ce interpreta cu măiestrie o frumoasă piesă muzicală.

Cânta așa de frumos! Magic, tandru și delicat. La finalul piesei, şoricelul ascuns sub covor a uitat de teamă și a început să aplaude frenetic strigând:

– Bravo!

Motanul s-a apropiat de el și i-a spus furios:

– Nu știam că am spectatori. Nu am invitat pe nimeni, așa că pleacă imediat de aici!

Apoi s-a așezat din nou la pian, a privit atent toată încăperea și, după câteva clipe de ezitare, a început din nou să cânte. Notele muzicale se înlănțuiau perfect, la fel ca prima dată. În spatele ușii, șoricelul pedepsit nu pierdea nicio notă. Deodată, un alt șoricel, ascuns după draperie, a început să fredoneze, fermecat de melodie. Motanul s-a apropiat de el, negru de supărare, și a izbucnit:

– A, și tu erai aici! N-am nevoie de spectatori, pleacă imediat!

Muzicianul s-a așezat iar la pian, dar a trecut mult până când a reînceput să cânte. Într-un târziu, biblioteca a răsunat din nou de muzica minunată care se revărsa de pe clapele pianului. În spațele ușii, cei doi șoricei pedepsiți trăgeau cu urechea. Apoi deodată, ca la un semn, toți șoriceii au ieșit din ascunzătorile lor și au început să danseze și să facă piruete, bucurându-se de muzică. Motanul a rămas încremenit:

– Nu pot să cred că mi se întâmplă una ca asta! Oare visez?

O șoricică mai curajoasă s-a apropiat de el. Înțelesese că nu au de-a face cu o pisică răzbunătoare, care mănâncă șoareci, ci cu un maestru al muzicii, distins și educat. Un motan de salon, cum s-ar spune, dar unul cam morocănos.

Șoricica a încercat să îl mai îmblânzească zicând:

– Sunteți foarte talentat, maestre, dar nu e sănătos să fiți mereu așa de stresat. De ce aveți mereu figura asta furioasă?

– Ei bine, adevărul e că... sunt timid, a răspuns acesta privind în jos. Nu mă simt bine atunci când am spectatori. Mi-e teamă să nu greșesc vreo notă, să cânt fals...

A făcut o pauză, apoi a adăugat cu vocea tremurândă și cu ochii plini de lacrimi:

– Mi-e teamă că vor râde de mine. De aceea cânt noaptea, când toată lumea doarme... În fine, aproape toată lumea doarme.

– Nu vă mai faceți astfel de impresii și gânduri negre. Iată, nouă ne place foarte mult cum cântați, ba chiar ne vine să dansăm.

